

УДК 347.998.85

Олександр ШКУРОПАЦЬКИЙ,

старший викладач кафедри військового управління та
права військово-юридичного факультету
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого,
кандидат юридичних наук

Марина АНДРІЄЦЬ,

секретар судового засідання
Харківського окружного
адміністративного суду

ВІДКЛАДЕННЯ РОЗГЛЯДУ АДМІНІСТРАТИВНОЇ СПРАВИ В КОНТЕКСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ УЧАСНИКІВ СУДОВОГО ПРОЦЕСУ: НОВЕЛИ КОДЕКСУ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА УКРАЇНИ

У процесі реформування системи судоустрою України Законом № 2147-19 від 03.10.2017 року [1] ухвалено зміни до процесуального законодавства, які суттєво змінили не лише окремі аспекти судового процесу, а й саму структуру і порядок його ведення, порядок вчинення окремих процесуальних дій, подання та прийняття доказів, їх види, порядок і строки оскарження тощо. Зазначені зміни до процесуального законодавства були офіційно оприлюднені 28 листопада 2017 року та набрали чинності одночасно з початком роботи Верховного Суду – 15 грудня 2017 року. Проте, незважаючи на наявність текстів проекту зазначеного закону, новели, закріплені в по-

І ложеннях нової редакції Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс, КАС України), залишилися недослідженими.

У хвалені зміни мають доволі глибинний і всеохопний характер. Нова редакція Кодексу швидко введена в дію, відтак фактично немає наукових досліджень новел його останньої редакції. З огляду на це актуальним убачається дослідження питань правового статусу учасників судового процесу, що зазнали значних змін, і питань щодо процесуальних дій суду та учасників процесу, з урахуванням їх правового статусу.

Актуальність зазначеного питання з практичного погляду зумовлена тим, що на практиці представники доволі часто зловживали процесуальними правами з метою збільшення кількості судових засідань, в яких представник бере участь, адже за кожне з них отримує оплату від довірителя. Крім того, клопотання про відкладення розгляду справи часто використовувалися позивачами та їх представниками як засіб затягування судового розгляду з особистою метою.

Тому дослідження, зокрема, питання відкладення розгляду адміністративної справи в контексті новел правового статусу учасників судового процесу має не тільки теоретичне, а й практичне значення, що є важливим для правильного застосування відповідних норм Кодексу в адміністративному судочинстві.

Метою статті є дослідження новел КАС України з питань відкладення розгляду адміністративної справи, у контексті зміни в правовому статусі учасників судового процесу.

Так, відповідно до глави 4 § 1 «Учасники судового процесу» до учасників судового процесу в Кодексі виділено три окремі категорії учасників процесу: учасники справи, представники та інші учасники судового процесу [2].

Зазначена зміна цікава виділенням в окрему групу представників, які дійсно, по суті, учасниками справи не можуть бути (як особи, які беруть участі у справі, відповідно до попередньої редакції КАС України), а лише виконують представницьку функцію з метою захисту прав та інтересів сторін або третіх осіб.

Законодавець у новій редакції КАС України в контексті поняття «учасники справи» використовує поняття «справа» у вузькому значенні, узагальнивши всіх учасників під назвою «учасники судового процесу». Таким чином, поняття «справа» та «судовий процес» у розумінні нової редакції КАС України не можуть бути ототожненні, і під поняттям справи розуміється власне спір, який виник між сторонами, а не сам судовий розгляд такого спору.

Виокремлення представників в окрему категорію має дуже важливе практичне значення, адже підкреслює саме представницький статус представників та унеможлиблює помилкове судження про тотожність статусу сторони, третьої особи або особи, якій законом надано право звертатися до суду в інтересах іншої особи та представника сторони, третьої особи, навіть у випадку наділення учасником справи представника повним обсягом прав, що належить відповідному учаснику, представник жодним чином не набуває статусу сторони, адже діє в інтересах іншої особи.

Правовий статус особи – це сукупність або система всіх належних громадянину суб'єктивних юридичних прав, свобод і обов'язків, що визначають його правове становище [3, с. 86].

У КАС України розмежування правового статусу учасників справи та їх представників визначається у § 1 глави 4, зокрема в ст. 55.

Відповідно до частини першої ст. 55 КАС України сторона, третя особа в адміністративній справі, а також особа, якій законом надано право звертатися до суду в інтересах іншої особи, може брати участь у судовому процесі особисто (самопредставництво) та (або) через представника [2].

Таким чином, закон передбачає три альтернативних варіанти участі сторони та третьої особи у справі: особистий (учасник справи особисто бере участь у судовому процесі), представницький (учасник справи не бере участь у судовому процесі особисто, а доручає представляти власні інтереси представнику) та змішаний (учасник справи одночасно особисто бере участь у судовому процесі й доручає представляти власні інтереси представнику).

Крім того, частини перша – друга ст. 60 Кодексу, визначають, що представник, який має повноваження на ведення справи в суді, здійснює від імені особи, яку він представляє, її процесуальні права та обов'язки. Обмеження повноважень представника на вчинення певної процесуальної дії мають бути застережені у виданій йому довіреності або ордері [2].

Слід зазначити, що наявність положень щодо обмежень у ст. 60 КАС України визначає обов'язок особи, в інтересах якої виступає представник, зазначити наявність таких обмежень у довіреності або ордері, та не є виключним способом встановлення обмежень повноважень представника. Такі обмеження також можуть встановлюватись Законом або впливати з його змісту.

Крім того, Кодекс не зазначає, що обсяг прав та обов'язків представника та особи, яку він представляє, збігається за обсягом і змістом. Таким чином, не можна вважати, що представник, який діє в інтересах та від імені певної особи, має повний обсяг прав та обов'язків відповідного учас-

ника справи, навіть якщо в довіреності (договорі, ордері) зазначено про наділення представника повним обсягом таких прав.

Питання розмежування учасників справи та представників має надважливе значення та повинно звернути увагу правників на те, що застосування в контексті окремих статей КАС України поняття «учасник справи» без зазначення окремо або в дужках представника передбачає поширення дії зазначеної статті виключно на учасника справи, яким відповідно до нової редакції КАСУ не є представник.

Зокрема, зміни в питаннях статусу торкнулися питань відкладення розгляду справи, зокрема підстав, за яких суд може або зобов'язаний відкласти розгляд справи.

Перш ніж звернутися до підстав відкладення розгляду справи, слід зазначити, що законодавець у новій редакції КАС України передбачив два види відкладення розгляду справи: обов'язкове та відкладення на розсуд суду.

Обов'язкове відкладення розгляду справи як процесуальна дія характеризується встановленим у Кодексі обов'язком суду відкласти розгляд справи із зазначенням виключного переліку підстав для такого відкладення.

Зазначені підстави встановлені в частині другій ст. 205 КАС України. Відповідно до положень зазначеної статті встановлено п'ять випадків, коли суд відкладає розгляд справи в судовому засіданні:

1. Неявка в судове засідання учасника справи, щодо якого немає відомостей про вручення йому повідомлення про дату, час і місце судового засідання.

2. Перша неявка в судове засідання учасника справи, якого повідомлено про дату, час і місце судового засідання, якщо він повідомив про причини неявки, які судом визнано поважними.

3. Виникнення технічних проблем, що унеможливлюють участь особи у судовому засіданні в режимі відеоконференції, крім випадків, коли відповідно до цього Кодексу судове засідання може відбуватися без участі такої особи.

4. Необхідність витребування нових доказів, у випадку, коли учасник справи обґрунтував неможливість заявлення відповідного клопотання в межах підготовчого провадження.

5. Якщо суд визнає потрібним, щоб сторона, яка подала заяву про розгляд справи за її відсутності, дала особисті пояснення [2].

Слід зауважити, що зазначений перелік обов'язкових підстав є виключним. Крім того, як убачається з положень частини другої цієї статті, зако-

нодавець чітко вказує на те, що зазначені підстави стосуються виключно учасників справи та не поширюються на представників як окрему категорію учасників судового процесу.

Постає питання щодо взагалі фізичної можливості застосування частини другої ст. 205 КАС України до справ, у яких учасником справи є юридична особа або суб'єкт владних повноважень, який не є юридичною особою, які фізично не можуть особисто з'явитися в судове засідання.

Щодо цього слід зауважити, що в Кодексі визначено два способи участі у справі юридичних осіб і суб'єктів владних повноважень, які не є юридичною особою. Зокрема, положеннями частини третьої ст. 55 КАС України встановлено, що юридична особа, суб'єкт владних повноважень, який не є юридичною особою, бере участь у справі через свого керівника або члена виконавчого органу, уповноваженого діяти від її (його) імені відповідно до закону, статуту, положення (самопредставництво юридичної особи), або через представника [2].

Таким чином, відповідно до Кодексу право на особисту участь юридичної особи забезпечується шляхом надання можливості брати участь у справі через керівника або члена виконавчого органу, уповноваженого відповідно до закону, статуту, положення діяти від імені юридичної особи (або суб'єкта владних повноважень, який не є юридичною особою). При цьому особа керівника або члена виконавчого органу, через якого бере участь у справі зазначена юридична особа (або суб'єкт владних повноважень, який не є юридичною особою), не набуває статусу представника, відповідно до положень КАС України, а є особою, що реалізує самопредставництво відповідної юридичної особи або суб'єкта владних повноважень, який не є юридичною особою.

Таким чином, у процесі застосування частини другої ст. 205 КАС України у справах, у яких учасником справи є юридична особа або суб'єкт владних повноважень, який не є юридичною особою, вважається, що юридична особа (або суб'єкт владних повноважень, що не є юридичною особою) не прибула(в) в судове засідання, якщо в судове засідання не з'явився керівник або член виконавчого органу, якого уповноважено діяти від імені такої юридичної особи або суб'єкта владних повноважень.

Проте виникає питання щодо необхідності відкладення розгляду справи відповідно до п. 2 частини другої ст. 205 КАС України, коли у справі діє представник, який не прибув у судове засідання, у тому числі у випадках, коли представник повідомив про причини неявки за своїм підписом, або не повідомив про них.

Слід зазначити, що з урахуванням поширення норм частини другої

ст. 205 КАС України виключно на учасників справи, розуміння її положень щодо повідомлення про поважність причини неявки в судове засідання також поширюється тільки на учасників справи та, по суті, є їхнім обов'язком. Можливості поширення зазначених положень на представників у Кодексі не передбачено.

Таким чином, суд не може відкласти розгляд справи на підставі неявки в судове засідання представника або за клопотанням про відкладення у зв'язку з поважністю причин неявки представника, або клопотанням про поважність причин неявки учасника справи, якщо такі клопотання подаються за підписом представника, оскільки така підстава відкладення не передбачена КАС України. У даному випадку матиме місце неявка учасника справи, який у будь-якому з зазначених випадків вважається таким, що не повідомив причини неявки. А отже, підстави для відкладення розгляду справи у судовому засіданні в такому випадку відсутні, й відповідно до вимог п. 1 частини третьої ст. 205 суд має розглянути справу за відсутності учасника справи (його представника) як такого, який не з'явився в судове засідання без поважних причин або без повідомлення причини неявки [2].

Отже, як убачається з положень КАС України, клопотання про відкладення у зв'язку з поважністю причин неявки як учасника справи, так і його представника є виключним правом учасника справи та має подаватися тільки за підписом саме учасника справи, а не його представника.

Зазначена позиція, зокрема, підтверджується й положеннями частини четвертої ст. 205 КАС України, яка визначає, що за клопотанням сторони (якою відповідно до положень ст. 46 КАС України є виключно позивач і відповідач [2], та які віднесені Кодексом до категорії «учасники справи») і з урахуванням обставин справи суд може відкласти її розгляд у випадку неявки представника в судове засідання, якщо в судове засідання з'явилася особа, яку він представляє [2]. Таке клопотання відповідно до положень зазначеної статті може бути подано виключно за підписом сторони, а не її представника, і покликано забезпечити право особи на представництво та контроль за здійсненням такого представництва.

Таким чином, обов'язкові підстави відкладення мають застосовуватися виключно у зв'язку із настанням зазначених у частині другій ст. 205 обставин щодо учасників справи. Виникнення таких обставин щодо представників не є підставою для обов'язкового відкладення розгляду справи.

Для порівняння наведемо положення частини четвертої ст. 213 КАС України, якою встановлено, що касаційна скарга підписується особою, яка її подає, або її представником, який додає оформлений належним чином

документ про свої повноваження [2]. У зазначеній статті чітко визначено можливість подання та підписання касаційної скарги або особою, яка її подає, або її представником. Щодо відкладення розгляду справи у частині другій ст. 205 не визначається можливість поширення її положень, у тому числі, й на представників учасників справи. Таким чином, ці положення як підстави відкладення застосовуються виключно до учасників справи.

Другою особливістю зазначених у ч. 2 ст. 205 підстав є те, що дана стаття передбачає такі підстави для відкладення саме судового засідання.

Стосовно застосування цих підстав відкладення до підготовчого засідання слід звернутися до положень частини другої ст. 181, яка визначає, що суд відкладає підготовче засідання в межах визначеного цим Кодексом строку підготовчого провадження у випадках: визначених пунктами 1–3, 5 частини другої ст. 205 цього Кодексу [2]. Таким чином, частина друга ст. 205 застосовується і до підготовчого засідання, окрім положень п. 4, який стосується виключно судового засідання, а отже, не може бути підставою для відкладення підготовчого засідання.

Крім того, законодавець встановив для підготовчого засідання додаткові підстави відкладення, як, зокрема, залучення до участі або вступу у справу третьої особи, заміни позивача, заміни неналежного відповідача, залучення співвідповідача, а також в інших випадках, коли питання, визначені у частині другій ст. 180 цього Кодексу, не можуть бути розглянуті в даному підготовчому засіданні [2]. Як убачається з положень даної статті, підстави для відкладення підготовчого засідання є ширшими та не є виключними. Перелік є відкритим і допускає визначення таких підстав судом на власний розсуд у межах строку, визначеного Кодексом для підготовчого провадження.

Ця особливість зумовлена метою проведення підготовчого провадження і підготовчого засідання та широким колом питань, які належить вирішити суду під час підготовчого провадження та які не можуть вирішуватися в судовому засіданні.

Завданням же судового засідання, в якому здійснюється розгляд справи по суті, є розгляд і вирішення спору на підставі зібраних у підготовчому провадженні матеріалів, а також розподіл судових витрат.

З урахуванням обмеження Кодексом можливості подання змін до позову, доказів вступ у справу та залучення третіх осіб тощо межами підготовчого провадження (або до проведення першого судового засідання у справах, що розглядаються за процедурою спрощеного провадження) КАС України передбачено скорочені строки розгляду справи по суті, з огляду на те, що всі основні питання було встановлено та вирішено до судового

засідання. Таким чином, судове засідання фактично призначено виключно для висвітлення власних позицій сторонами з урахуванням доказів, зібраних до його початку з метою формулювання судом остаточної правової позиції щодо вирішення адміністративного спору.

Підстави для обов'язкового відкладення розгляду справи в суді апеляційної інстанції визначені Кодексом у ст. 313. Положеннями зазначеної статті, зокрема, визначається, що суд апеляційної інстанції відкладає розгляд справи в разі неявки в судове засідання учасника справи, стосовно якого немає відомостей про вручення йому судової повістки, або за його клопотанням, коли повідомлені ним причини неявки буде визнано судом поважними [2]. Таким чином, підстави для обов'язкового відкладення розгляду справи в суді апеляційної інстанції фактично збігаються з пп. 1, 2 частини другої ст. 205 КАС України. В інших випадках відповідно до ч. 2 ст. 313 неявка сторін або інших учасників справи, належним чином повідомлених про дату, час і місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи [2].

Слід також зауважити на, знову ж таки, використанні законодавцем у ст. 313 КАС України саме термінів «сторони» або «учасник справи» та відсутність у зазначених положеннях посилання на пов'язаність таких підстав з особами представників.

Право суду на відкладення судового засідання, передбачене, зокрема, частиною четвертою ст. 205 КАС України, яка визначає, що за клопотанням сторони та з урахуванням обставин справи суд може відкласти її розгляд у разі неявки представника в судове засідання, якщо в судове засідання з'явилася особа, яку він представляє [2]. Зазначеною нормою передбачена саме можливість, тобто право, а не обов'язок суду відкласти розгляд справи, за наявності обставин, визначених зазначеною частиною статті.

Крім того, Кодекс у положеннях ст. 206 визначає право суду обрати один з двох варіантів процесуальних дій у випадку, коли в судове засідання не з'явилися свідок, експерт, спеціаліст, перекладач. У таких випадках суд заслуховує думку учасників справи про можливість продовження судового розгляду справи за відсутності свідка, експерта, спеціаліста, перекладача, які не з'явилися, та постановляє ухвалу про продовження судового розгляду або про відкладення розгляду справи [2].

Отже, відповідно до положень зазначеної статті суду надано альтернативну можливість визначення одного з двох варіантів розвитку судового процесу на власний розсуд: заслухавши думку учасників справи про можливість продовження судового розгляду справи за відсутності свідка,

експерта, спеціаліста, перекладача, які не з'явилися, та постановити або ухвалу про продовження судового розгляду, або про відкладення розгляду справи. Таким чином, зазначена підстава є також підставою відкладення розгляду справи на розсуд суду, адже передбачає саме право суду обирати варіант розвитку судового процесу, одним з яких є відкладення розгляду справи.

Кодекс також передбачає право суду на відкладення розгляду справи у спрощеному провадженні. Зокрема, ч. 4 ст. 262 КАС України визначається, що перше судове засідання у справі проводиться не пізніше тридцяти днів із дня відкриття провадження у справі. За клопотанням сторони суд може відкласти розгляд справи з метою надання додаткового часу для подання відповіді на відзив та (або) заперечення, якщо вони не подані до першого судового засідання з поважних причин [2].

Таким чином, Кодекс знову визначає право суду на відкладення розгляду справи у спрощеному провадженні за клопотанням сторони для надання додаткового часу для подання відповіді на відзив та (або) заперечень, у разі їх неподання з поважних причин.

Слід наголосити, що в зазначеному випадку в суду виникає право на відкладення виключно у разі наявності клопотання сторони, яке обґрунтовує поважність причин неподання відповідних документів до першого судового засідання. Без зазначеного клопотання суд права на відкладення розгляду справи у спрощеному провадженні не має та не може відкласти з власної ініціативи розгляд справи з підстав неподання стороною відповіді на відзив та (або) заперечень. Зазначене право не існує само по собі, воно виникає за умови подання стороною відповідного клопотання.

Право суду на відкладення розгляду справи у суді апеляційної інстанції передбачено з підстав, коли суд апеляційної інстанції визнав обов'язковою участь у судовому засіданні учасників справи, а вони не прибули. У таких випадках закон передбачає право суду апеляційної інстанції відкласти апеляційний розгляд справи [2, ч. 3 ст. 313].

У положеннях цієї статті також використовується поняття учасників справи, а отже, поширюються вони виключно на учасників справи та не діють щодо представників таких учасників справи.

З досліджених положень нової редакції Кодексу вбачається, що чітке розмежування в статтях нової редакції Кодексу статусу представника та учасника справи має не суто формальне значення, а є суттєвою гарантією поваги учасників справи та їх представників до суду, серйозного ставлення до судового процесу та сприяє зменшенню можливостей зло-

вживання учасниками справи та їх представниками своїми процесуальними правами.

Відповідно до попередньої редакції КАС України суд не міг розглянути справу за відсутності позивача, від якого надійшло клопотання або який не з'явився в судові засідання без поважних причин, за наявності такого клопотання у минулому судовому засіданні.

Крім того, поширеною була практика скасування апеляційними судами ухвал про залишення позовних заяв без розгляду, винесених з підстав повторної неявки позивача, у зв'язку з наданням до суду апеляційної інстанції підтверджень поважності причин неявки, які не були надані до суду першої інстанції.

Нова редакція КАС України не містить застережень щодо позивача і передбачає обов'язок суду розглядати справу по суті у разі повторної неявки будь-якого учасника справи (в тому числі позивача) або його представника незалежно від причини неявки. Таким чином, при повторній неявці учасника справи (його представника), навіть за наявності належним чином оформленого клопотання та підтвердження поважності причин неявки учасника справи до суду, суд зобов'язаний розглянути справу по суті та не має права відкласти розгляд справи на цій підставі.

Це положення може бути розцінене як звуження права на доступ до суду. Однак така позиція не є правильною, оскільки зазначена зміна в КАС України покликана дисциплінувати учасників судового процесу, підвищити як повагу до суду, так і власний інтерес і зацікавленість у повноті, швидкості та результаті судового розгляду та його своєчасному завершенні; попередити зловживання процесуальним правом учасника справи, а отже, фактично, навпаки, сприяє забезпеченню такого права.

Крім того, розмежування Кодексом учасників справи та їх представників, з виокремленням деяких прав, що не можуть відповідно до Кодексу бути здійснені представниками, є гарантією забезпечення контролю учасників справи за ходом судового розгляду, в якому відповідні особи беруть участь через представника.

Таким чином, впровадження окремого статусу представника в адміністративному судочинстві та відокремлення представників від учасників процесу є вдалою необхідною зміною та має важливе значення в межах реформування судової системи України.

Перелік використаних джерел

1. *Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів : Закон України від 03.10.2017 р. № 2147-19 // Відомості Верховної Ради. – 2017. – № 48. – Ст. 436.*

2. *Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-15 // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36. № 37. – Ст. 446.*

3. *Кравчук М. В. Теорія держави і права // Проблеми теорії держави і права: навч. посіб. 3-є вид., змін, й доповн. Тернопіль : Карт-бланш, 2002. – 247 с.*

АНДРІЄЦЬ М., ШКУРОПАЦЬКИЙ О. Відкладення розгляду адміністративної справи в контексті правового статусу учасників судового процесу: новели Кодексу адміністративного судочинства України.

У статті аналізуються новели та зміни Кодексу адміністративного судочинства України, що набрали чинності 15 грудня 2017 року. Зокрема, досліджені положення щодо правового статусу учасників судового процесу та виокремлення представників в окрему групу, а також підстави та повноваження суду щодо відкладення розгляду адміністративної справи в контексті відповідних змін, що стосуються правового статусу представників.

Ключові слова: адміністративне судочинство, представник, учасник справи, відкладення, правовий статус, клопотання, самопредставництво.

АНДРИЕЦ М., ШКУРОПАЦКИЙ О. Отложение рассмотрения административного дела в контексте правового статуса участников судебного процесса: новеллы Кодекса административного судопроизводства Украины.

В статье анализируются новеллы и изменения Кодекса административного судопроизводства Украины, которые вступили в силу 15 декабря 2017 года. В частности, исследованы положения относительно правового статуса участников судебного процесса и выделение представителей в отдельную группу, а также основания и полномочия суда в вопросах отложения рассмотрения административного дела в контексте соответствующих изменений, касающихся правового статуса представителей.

Ключевые слова: административное судопроизводство, представитель, участник дела, отложение, правовой статус, ходатайство, самопредставительство.

ANDRIYETS M., SHKUROPATSKIY O. Adjournment of consideration of an administrative case in the context of legal status of participants of lawsuit: short stories of the Code of administrative legal proceedings of Ukraine.

In this article the author analyzed amendments in the Code of administrative legal proceedings of Ukraine. Namely, the provisions of the Code concerning legal status of participants of the trial were studied. As well, the author investigated amendments of the law connected with allocation of participant's representatives of case to the separate group.

Also the grounds for adjournment of trial were examined. The author spotted obligatory and alternative grounds for adjournment of administrative trial by the court. Powers of the court with regard to adjournment of administrative trial at the result of the corresponding changes of legal status of representatives were analyzed.

Also the author defined special aspects of adjournment of the trial in the simplified procedure and during appeal consideration of the case.

As well, the author stated that not only additional grounds for adjournment of the trial in simplified procedure but also open list of such grounds had been defined in the Code of administrative legal proceedings. In the course of analysis, correlation of the scope of rights and freedoms of participants of the case and their representatives was made. The author concluded that the grounds for adjournment of an administrative trial had not been applicable to the representatives of participants in the case.

As well, the author analyzed ways of participation of natural and legal entities in administrative legal proceedings. Also, features of realization of self-representative office of legal entities in administrative process were investigated here. Analyzing the matter, the author made a conclusion that the representative had no powers to file the petition on adjournment. Granting such powers by the principal to the representative in the power of attorney or in the warrant couldn't cancel restrictions, established by the Code with regard to submission of such petition by the representative.

Key words: administrative legal proceedings, representative, participant of case, adjournment, legal status, petition, self-representation.